ជំពូកទី៧

ការរៀបចំជាយុទ្ធសាស្ត្រ

ដើម្បីធ្វើអោយបានជ័យជំនះកាន់តែច្បាស់ អ្នកដឹកនាំក្រុមតស៊ូត្រូវតែរៀបចំអោយមានផែនការយ៉ាងពិស្តារ ដែលអាចពង្រឹងស្មារតីអ្នករងគ្រោះ ដែលអាចធ្វើអោយរបបផ្តាច់ការចុះខ្សោយ និងរលំ ហើយកសាងប្រជាធិបតេយ្យដែលមាំទាំ ។ ដើម្បីសំរេចបានផែនការបែបនេះ គេត្រូវអោយមានការវិភាគស្ថានការណ៍អោយបានច្បាស់លាស់ និងជ្រើសរើសមធ្យោបាយនានា សំរាប់សកម្មភាពដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ។ ជាមួយនឹងលទ្ធផលនៃការវិភាគដ៏ហ្មត់ចត់នេះ គេនឹងអាចរៀបចំអោយមានយុទ្ធសាស្ត្រចំបង និងយុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់យុទ្ធនាការ ដើម្បីអោយបានសំរេចយកសេរីភាព ។ ថ្វីបើពាក់ព័ន្ធគ្នា ការរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រចំបង និងយុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់យុទ្ធនាការ ជាវិធីពីរខុសគ្នា ។ ក្រោយពីគេបានរៀបចំជាយុទ្ធសាស្ត្រចំបងហើយ ទើបគេអាចធ្វើផែនការយុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់យុទ្ធនាការ ដើម្បីពង្រឹងនិងសំរេចគោលបំណងដែលមានបញ្ជាក់ក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រចំបង ។

ការរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់ការតស៊ូ តំរូវអោយគេយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើសំនួរ និងកិច្ចការជាច្រើន ។ នៅពេលនេះ យើងនឹងបង្ហាញនូវកត្តាសំខាន់ៗដែលគេត្រូវពិចារណា នៅក្នុងរង្វង់យុទ្ធសាស្ត្រចំបង និងយុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់យុទ្ធនាការ ។ ប៉ុន្តែការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ តំរូវអោយអ្នកធ្វើផែនការសំរាប់ការតស៊ូ មានការយល់ដឹងអំពីស្ថានការណ៍ទំនាស់ ដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងកត្តាកំលាំងមនុស្ស ប្រវត្តិសាស្ត្រ

រដ្ឋាភិបាល យោធា វប្បធម៌ សង្គម នយោបាយ ចិត្តសាស្ត្រ សេដ្ឋកិច្ច ហើយនិង អន្តរជាតិ ។ គេអាចរៀបចំជាយុទ្ធសាស្ត្របានសំរាប់តែករណីតស៊ូ ហើយនិងមូលដ្ឋាននៃការតស៊ូដែលមានលក្ខណៈច្បាស់លាស់ ។

ជាការសំខាន់ ដំបូងអ្នកដឹកនាំប្រជាធិបតេយ្យ និងអ្នកធ្វើផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ ត្រូវវិភាគអំពីគោលបំណងនានា និងសារៈសំខាន់នៃបុព្វហេតុ ។ តើគោលបំណងទាំងនេះ សមស្រប ហើយតំរូវអោយមានការតស៊ូដ៏ខ្លាំងក្លាមែនឬ ? ការសំរេចអំពីគោលបំណងមែនទែននៃការតស៊ូ គឺជាការចាំបាច់ ។ យើងបានវែកញែករួចហើយថា ការរំលំរបបផ្តាច់ការ ឬក៏ការបណ្តេញមេផ្តាច់ការបច្ចុប្បន្ន ចេញពីអំណាចពុំគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ គោលបំណងនៃការតស៊ូបែបនេះ ត្រូវមានការបង្កើតអោយមានសង្គមសេរី ស្របនឹងគោលការណ៍រដ្ឋាភិបាលប្រជាធិបតេយ្យមួយ ។ ការយល់ច្បាស់អំពីចំណុចនេះ នឹងមានអានុភាពទៅលើការរៀបចំជាយុទ្ធសាស្ត្រចំបង និងយុទ្ធសាស្ត្រជាបន្តបន្ទាប់ងទៀត ។

ជាពិសេស អ្នកធ្វើផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ ត្រូវឆ្លើយសំនួរសំខាន់ៗ ដូចជា៖

- តើឧបសគ្គអ្វីដែលរារាំងមិនអោយគេបានទទួលសេរីភាព ?
- តើកត្តាអ្វីខ្លះដែលនឹងជួយអោយបានទទួលសេរីភាព ?
- តើរបបផ្តាច់ការមានចំណុចខ្លាំងណាខ្លះ ?
- តើចំណុចខ្សោយរបស់របបផ្តាច់ការមានអ្វីខ្លះ ?
- តើចំណុចខ្សោយនៃប្រភពអំណាចរបបផ្តាច់ការមានដល់កំរិតណាដែរ ?
- តើចំណុចខ្លាំងនៃក្រុមប្រជាធិបតេយ្យ និងប្រជាពលរដ្ឋជាទូទៅមានអ្វីខ្លះ ?
- តើក្រុមប្រជាធិបតេយ្យមានចំណុចខ្សោយអ្វីខ្លះ ? ហើយគេដោះស្រាយចំណុចខ្សោយទាំងនោះបែបណាទៅ ?
- តើភាគីឯទៀតមានជំហរយ៉ាងណាដែរ ? ភាគីឯទៀតនេះពុំទាន់ពាក់ព័ន្ធនឹងទំនាស់ទេ ប៉ុន្តែគេប្រហែលជាបានជួយ ឬក៏ប្រហែលជាជួយរបបផ្តាច់ការ ឬក៏ចលនាប្រជាធិបតេយ្យ ។ ប្រសិនបើដូច្នេះមែន តើគេអាច

ជួយតាមបែបណាដែរ ?

ការជ្រើសរើសមធ្យោបាយ

នៅក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រចំបង អ្នកធ្វើផែនការត្រូវជ្រើសរើសយកមធ្យោបាយតស៊ូសំខាន់ៗ សំរាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងទំនាស់ ។ គេត្រូវវិភាគមើលគុណសម្បត្តិ និងការខ្វះខាតនៃជំរើសទាំងឡាយសំរាប់ការតស៊ូ មានជាអាទិ៍ ការច្បាំងតទល់តាមកំលាំងយោធា ការធ្វើសង្គ្រាមឆ្មក់ព្រៃ នយោបាយរើបម្រះ ឬក៏មធ្យោបាយឯទៀត ។

ក្នុងការជ្រើសរើសនេះ អ្នកធ្វើយុទ្ធសាស្ត្រត្រូវពិចារណាសំនួរខ្លះដូចខាងក្រោម ៖ តើពួកប្រជាធិបតេយ្យមានសមត្ថភាពប្រើមធ្យោបាយនេះដែរឬទេ ? តើមធ្យោបាយដែលជ្រើសរើសនេះ នឹងប្រើកំលាំងប្រជាពលរដ្ឋដែលគេជិះជាន់ដែរឬទេ ? តើមធ្យោបាយនេះ ផ្តោតទៅលើចំណុចខ្សោយនៃរបបផ្តាច់ការ ឬក៏ជាការវាយប្រហារទៅលើចំណុចខ្លាំងរបស់គេ ? តើមធ្យោបាយទាំងនោះ នឹងជួយអោយក្រុមប្រជាធិបតេយ្យមានការទុកចិត្តលើខ្លួនឯងកាន់តែខ្លាំង ឬក៏មធ្យោបាយទាំងនោះតំរូវអោយមានការពឹងផ្អែកទៅលើភាគីទីបី ឬក៏ជំនួយពីបរទេស ? តើការប្រើប្រាស់មធ្យោបាយដែលជ្រើសរើសនោះ មានប្រវត្តិបទពិសោធន៍បែបណាខ្លះ ក្នុងការរំលំរបបផ្តាច់ការ ? តើមធ្យោបាយទាំងនោះ នឹងបង្កើនឬក៏បន្ថយការខូចខាត និងមហន្តរាយដែលអាចកើតមានឡើង ក្នុងការប្រឆាំងតទល់នៅថ្ងៃមុខដែរឬទេ ? ប្រសិនបើគេសន្មតថា គេបានជោគជ័យក្នុងការរំលំរបបផ្តាច់ការ តើមធ្យោបាយតស៊ូដែលគេបានជ្រើសរើស នឹងមានឥទ្ធិពលបែបណាទៅលើប្រភេទរដ្ឋាភិបាលថ្មី ដែលនឹងលេចចេញពីការតស៊ូ ? គេត្រូវតែជៀសវាងសកម្មភាពប្រភេទណាមួយ ដែលពុំមានប្រយោជន៍នៅក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រចំបងដែលគេរៀបចំឡើង ។

ក្នុងជំពូកមុនៗ យើងបានវែកញែកថា នយោបាយរើបម្រះផ្តល់នូវការមានប្រៀបយ៉ាងខ្លាំង ទៅលើមធ្យោបាយតស៊ូឯទៀត ។ ពួកអ្នកយុទ្ធសាស្ត្រត្រូវពិនិត្យមើលស្ថានការណ៍ទំនាស់របស់គេហើយសំរេច ថាតើ នយោបាយរើបម្រះនឹងផ្តល់នូវចំលើយ

វិជ្ជមានទៅលើសំនួរទាំងឡាយខាងលើនេះដែរឬទេ ។

ការរៀបចំផែនការដើម្បីលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ

គេគួរតែចងចាំថា ក្នុងការប្រឆាំងនឹងរបបផ្តាច់ការ គោលបំណងនិងយុទ្ធសាស្រ្តចំបង ពុំមែនមានត្រឹមតែរំលំមេផ្តាច់ការនោះទេ គឺរៀបចំអោយមានប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យមួយ ហើយធ្វើអោយរបបផ្តាច់ការថ្មីមួយទៀតងើបមិនរួច ។ ដើម្បីសំរេចគោលបំណងបែបនេះ មធ្យោបាយដែលគេជ្រើសរើសសំរាប់ការតស៊ូ ត្រូវតែជួយធ្វើអោយមានការប្រែប្រួល ក្នុងការបែងចែកអំណាចនៅក្នុងសង្គម ។ នៅក្រោមរបបផ្តាច់ការប្រជាពលរដ្ឋ និងសង្គមស៊ីវិល មានសភាពទន់ខ្សោយណាស់ ហើយរដ្ឋាភិបាលមានអំណាចខ្លាំងពេក ។ ប្រសិនបើគ្មានការផ្លាស់ប្តូរអោយមានតុល្យភាពអំណាចទេនោះ អ្នកត្រួតត្រាមួយក្រុមទៀត ប្រសិនបើគេចង់ អាចក្លាយទៅជាពួកផ្តាច់ការដូចក្រុមចាស់ ។ ដូច្នេះហើយ បានជាគេមិនស្វាគមន៍“បដិវត្តន៍ព្រះបរមរាជវាំង” ឬក៏រដ្ឋប្រហារទេ ។

នយោបាយរើបម្រះជួយអោយមានការបែងចែកដ៏សមរម្យមួយ នូវអំណាចពិតប្រាកដ តាមរយៈការប្រមូលផ្តុំក្នុងសង្គមមនុស្ស ដើម្បីប្រឆាំងនឹងរបបផ្តាច់ការដូចដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងជំពូកទី ៥ ។ វិធីនេះអាចកើតមានឡើងទៅតាមបែបបទមួយចំនួន ។ ការបង្កើនអោយមានសមត្ថភាពតស៊ូអហិង្សាមានន័យថា លទ្ធភាពរបបផ្តាច់ការដើម្បីការជិះជាន់ហិង្សា លែងសូវមានប្រសិទ្ធភាព ក្នុងការគំរាមកំហែងនិងទាក់ទាញអោយមានការចុះញ៉មពីសំណាក់ប្រជាពលរដ្ឋ ។ នៅពេលនោះ ប្រជាពលរដ្ឋនឹងមានមធ្យោបាយដ៏ខ្លាំងក្លាសំរាប់តទល់ ហើយជួនកាល រារាំងអំណាចមេផ្តាច់ការទៀតផង ។ លើសពីនេះទៅទៀត ការប្រមូលផ្តុំយកកំលាំងប្រជាពលរដ្ឋតាមរយៈនយោបាយរើបម្រះ នឹងពង្រឹងស្ថាប័នឯករាជនានានៅក្នុងសង្គម ។ គេពុំអាចភ្លេចយ៉ាងឆាប់រហ័ស នូវការដែលគេបានបញ្ចេញអំណាចដ៏មានប្រសិទ្ធភាពម្តងរួចមកហើយនោះទេ ។ ចំណេះដឹង និងទេពកោសល្យដែលគេបានទទួលក្នុងការតស៊ូនឹងពង្រឹងប្រជាពលរដ្ឋ មិនបណ្តោយអោយពួកដែលអាចក្លាយទៅជាអ្នកផ្តាច់ការ គ្រប់

គ្រងតាមការសង្កត់សង្កិនបានដោយងាយ ។ ការប្រែប្រួលនៃតុល្យភាពអំណាចបែប នេះ នៅទីបំផុត នឹងប្រហែលជាធ្វើអោយមានការកសាងសង្គមប្រជាធិបតេយ្យមួយ ដែលរឹងមាំ ។

ជំនួយពីក្រៅ

ជាផ្នែកមួយនៃការរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រចំបង ការវិភាគទៅលើតួនាទីនៃក្រុមតស៊ូខាងក្នុង និងសំពាធពីខាងក្រៅ ដើម្បីរំលំរបបផ្តាច់ការ គឺជាការចាំបាច់ ។ ក្នុងការវែកញែកនេះ យើងបានពន្យល់រួចហើយថា កំលាំងសំខាន់នៃការតស៊ូត្រូវតែចេញពីផ្ទៃក្នុង ។ ប្រសិនបើគេបានជំនួយអន្តរជាតិ ជំនួយនោះនឹងជំរុញអោយការតស៊ូផ្ទៃក្នុង មានកំរិតខ្លាំងបន្ថែមទៅតាមនោះដែរ ។

ដើម្បីជាការបន្ថែមដ៏គួរសមមួយ គេអាចធ្វើការខ្នះខ្នែងប្រមូលផ្តុំមតិអន្តរជាតិអោយប្រឆាំងនឹងរបបផ្តាច់ការ នៅក្នុងបុព្វហេតុមនុស្សធម៌ សីលធម៌ ឬក៏សាសនា ។ គេអាចខ្នះខ្នែងអោយមានការដាក់ទណ្ឌកម្មទៅលើរបបផ្តាច់ការ ខាងការទូត នយោបាយ និងសេដ្ឋកិច្ច ពីសំណាក់រដ្ឋាភិបាលនានានិងអង្គការអន្តរជាតិ ។ ទណ្ឌកម្មទាំងនោះអាចមានទ្រង់ទ្រាយជាសេដ្ឋកិច្ច ការឈប់ផ្តល់គ្រឿងសព្វាវុធយោធា ការបន្ថយកំរិតទទួលស្គាល់ខាងការទូត ឬក៏ផ្តាច់ចំណងទូតទាំងស្រុង ការហាមឃាត់មិនអោយមានជំនួយសេដ្ឋកិច្ច និងការធ្វើវិនិយោគនៅក្នុងប្រទេសផ្តាច់ការ ការបណ្តេញរដ្ឋាភិបាលផ្តាច់ការពីអង្គការអន្តរជាតិនានា និងពីផ្នែកផ្សេងៗនៃអង្គការសហប្រជាជាតិ ។ លើសពីនេះ គេអាចផ្តល់ជំនួយអន្តរជាតិ ដូចជា ការទ្រទ្រង់ខាងលុយកាក់ និងទូរគមនាគមន៍ទៅអោយពួកប្រជាធិបតេយ្យដោយផ្ទាល់ ។

ការរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រចំបង

បន្ទាប់ពីការវិភាគមើលស្ថានការណ៍ ការជ្រើសរើសមធ្យោបាយ ហើយនិងការសំរេចអំពីតួនាទីរបស់ជំនួយបរទេសរួចហើយ អ្នករៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រចំបង នឹងព្រាងអំពីបែបបទ ដែលគេនឹងប្រើក្នុងការតស៊ូ ។ ផែនការដ៏ទូលំទូលាយនេះ នឹងនិយាយតាំងពីស្ថានការណ៍បច្ចុប្បន្ន ទៅដល់ការរំដោះ និងប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យក្នុងពេលអនាគត ។ ក្នុងការរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រចំបងនេះ អ្នកធ្វើផែនការត្រូវតែសួរខ្លួនឯងនូវសំនួរមួយចំនួន ។ សំនួរទាំងប៉ុន្មានខាងក្រោមនេះ (មានលក្ខណៈមិនទូទៅដូចសំនួរពីមុន) ទាក់ទងនឹងការពិចារណាដែលគេត្រូវការ ក្នុងការរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រចំបង ដើម្បីការតស៊ូតាមរយៈនយោបាយរើបម្រះ ។

- តើពេលណាទៅដែលល្អប្រសើរសំរាប់គេផ្តើមការតស៊ូដែលនឹងមានរយៈពេលយូរអង្វែង ?
- តើប្រជាពលរដ្ឋដែលគេជិះជាន់ អាចពង្រឹងការទុកចិត្តលើខ្លួនឯង និងប្រមូលផ្តុំកំលាំងគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីធ្វើសកម្មភាពតទល់នឹងរបបផ្តាច់ការ យ៉ាងហោចណាស់ក៏មានកំរិតបន្តិចបន្តួចជាលើកដំបូងដែរឬទេ ?
- តើគេអាចតំឡើងលទ្ធភាពរបស់ប្រជាពលរដ្ឋតាមបែបណា សំរាប់ការអនុវត្តន៍មធ្យោបាយមិនធ្វើសហការ និងរើបម្រះ ទៅតាមដំណើរការពេលវេលា និងបទពិសោធន៍ ?
- តើគោលបំណងនៃយុទ្ធនាការខ្លីៗ ជាបន្តបន្ទាប់ មានអ្វីខ្លះ សំរាប់គ្រប់គ្រងសង្គមតាមបែបប្រជាធិបតេយ្យ និងរារាំងរបបផ្តាច់ការ ?
- តើគេមានស្ថាប័នឯករាជ ដែលរួចពីកណ្តាប់ដៃរបបផ្តាច់ការ ហើយដែលគេអាចប្រើក្នុងការតស៊ូដើម្បីសេរីភាពដែរឬទេ ?
- តើស្ថាប័នបែបណាមួយនៅក្នុងសង្គម ដែលគេអាចរំដោះចេញពីការត្រួតត្រារបស់ពួកផ្តាច់ការ ឬក៏ថាតើស្ថាប័នបែបណាដែលគេត្រូវបង្កើតជាថ្មី ដើម្បី

បំពេញសេចក្តីត្រូវការ ហើយនិងបង្កើតអោយមានបរិយាកាសប្រជាធិបតេយ្យ ទោះបីជារបបផ្តាច់ការនៅតែមានជាបន្ត ?

- តើគេអាចពង្រឹងកំលាំងផ្ទៃក្នុងនៃក្រុមអ្នកតស៊ូតាមបែបណា ?
- តើគេអាចបណ្តុះបណ្តាលអ្នកចូលរួមសកម្មភាពតាមបែបណា ?
- តើគេត្រូវការធនធានបែបណាខ្លះ (លុយកាក់ គ្រឿងសម្ភារៈជាដើម) សំរាប់ការតស៊ូពីដើមដល់ចប់ ?
- តើគេអាចប្រើនិមិត្តរូបបែបណាមួយ ដែលមានប្រសិទ្ធភាពជាងគេបំផុត ក្នុងការប្រមូលផ្តុំប្រជាពលរដ្ឋ ?
- តើគេអាចធ្វើអោយប្រភពនៃអំណាចរបបផ្តាច់ការចុះខ្សោយបន្តិចម្តងៗ រហូតដល់អស់តែម្តង តាមមធ្យោបាយប្រភេទណា និងក្នុងដំណាក់ការណាខ្លះ ?
- តើត្រូវធ្វើបែបណា ដើម្បីអោយប្រជាពលរដ្ឋដែលងើបប្រឆាំងតទល់ អាចក្រាញធ្វើការរើបម្រះផង ហើយនិងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវវិន័យអហិង្សាផង ?
- តើសង្គមអាចបន្តការងារ ដើម្បីបំពេញសេចក្តីត្រូវការជាមូលដ្ឋានរបស់គេនៅក្នុងដំណាក់ការនៃទំនាស់តាមបែបណា ?
- នៅពេលដែលជ័យជំនះកំពុងឈានមកដល់ តើក្រុមតស៊ូប្រជាធិបតេយ្យអាចបន្តការកសាងស្ថាប័នជាមូលដ្ឋាន អោយសង្គមក្រោយរបបផ្តាច់ការតាមបែបណា ដើម្បីធ្វើអោយការឆ្លងពីរបបមួយទៅរបបមួយបានរលូន ?

គេត្រូវតែចងចាំថា មានផែនការច្រើន ដែលគេអាចរៀបចំអនុវត្តឡើង ដើម្បីរើបម្រះពីរបបផ្តាច់ការ ។ ការតស៊ូនីមួយៗ ដើម្បីរំលំរបបផ្តាច់ការនិងរៀបចំជាប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យ នឹងមានលក្ខណៈខុសៗគ្នា ។ ពុំមានស្ថានការណ៍ពីរដូចគ្នាបេះបិទនោះឡើយ ។ របបផ្តាច់ការនីមួយៗ នឹងមានលក្ខណៈពិសេសខ្លះ ហើយសមត្ថភាពរបស់ពលរដ្ឋដែលទាមទារសេរីភាព ក៏មានលក្ខណៈខុសគ្នាដែរ ។ អ្នកធ្វើផែនការយុទ្ធសាស្ត្រចំបងដើម្បីការតស៊ូតាមនយោបាយរើបម្រះ ត្រូវមានការយល់ដឹងអោយបានច្បាស់ មិនត្រឹមតែអំពីស្ថានការណ៍ទំនាស់ណាមួយជាពិសេសទេ គឺគេត្រូវ

យល់ដឹងអំពីមធ្យោបាយដែលគេជ្រើសរើស សំរាប់ធ្វើការតស៊ូនោះទៀតផង ។[១៣]

នៅពេលដែលយុទ្ធសាស្រ្តចំបងសំរាប់ការតស៊ូ បានរៀបចំយ៉ាងហ្មត់ចត់ ហើយនោះ គេមានមូលហេតុល្អមួយចំនួន សំរាប់ផ្សព្វផ្សាយអោយគេដឹងអំពីយុទ្ធសាស្រ្តនេះ ។ ចំនួនមនុស្សជាច្រើនដែលគេត្រូវការអោយចូលរួម ប្រហែលជាមានចំណង់ និងលទ្ធភាពចូលរួម ប្រសិនបើគេយល់យ៉ាងច្បាស់លាស់អំពីគំនិតជាទូទៅ ហើយនិងការណែនាំ ។ ការដឹងបែបនេះអាចមានឥទ្ធិពលល្អប្រសើរណាស់ទៅលើទឹកចិត្ត សំរាប់ការយល់ព្រមចូលរួម និងអនុវត្តទៅតាមគំរោងការ ។ ក្នុងករណីណាក៏ដោយ ពួកផ្តាច់ការនឹងបានដឹងអំពីយុទ្ធសាស្រ្តចំបងនេះដោយត្រួសៗ ហើយការដឹងបែបនេះ អាចធ្វើអោយមេផ្តាច់ការពុំសូវហ៊ានសាហាវឃោរឃៅ ក្នុងការជិះជាន់ប្រជាពលរដ្ឋ ដោយគេដឹងថា អំពើរបស់គេអាចជះឥទ្ធិពលអាក្រក់តាមផ្លូវនយោបាយមកវិញ ។ ការដឹងអំពីលក្ខណៈសំខាន់ណាមួយនៃយុទ្ធសាស្រ្តចំបងក៏អាចមានអានុភាព នាំអោយមានការមិនសប្បាយចិត្ត និងការរត់ចេញពីរបបផ្តាច់ការដែរ ។

នៅពេលដែលគេព្រមព្រៀងគ្នាអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្រ្តចំបង ដើម្បីរំលំរបបផ្តាច់ការនិងរៀបចំជាប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យហើយនោះ ជាការចាំបាច់ ក្រុមគាំទ្រប្រជាធិបតេយ្យទាំងឡាយ ត្រូវតែគោរពអនុវត្តតាមគំរោងការ ។ មានតែក្នុងកាលៈទេសៈដ៏កម្រប៉ុណ្ណោះ ដែលការតស៊ូគួរតែប្រែប្រួលពីគំរោងដើម ។ នៅពេលដែលគេមានភស្តុតាងច្បាស់លាស់ថា យុទ្ធសាស្រ្តចំបងដែលគេបានជ្រើសរើសពីមុនមានការយល់ច្រឡំ ឬក៏កាលៈទេសៈនៃការតស៊ូបានប្រែប្រួលយ៉ាងខ្លាំង អ្នកធ្វើផែនការប្រហែលជាត្រូវកែយុទ្ធសាស្រ្តចំបងឡើងវិញ ។ នៅពេលនោះ គេគួរកែ នៅក្រោយ

---

[១៣] សូមអានការសិក្សានេះយ៉ាងពិស្តារ នៅក្នុងសៀវភៅរបស់ ជីន សាប *នយោបាយនៃសកម្មភាពអហិង្សា* បូស្តុន ម៉ាសាឈូសិត ផតទ័រ សាជិន ឆ្នាំ ១៩៧៣ និងសៀវភៅ ភីទ័រ អាកាមិន (Peter Ackerman) និងគ្រីស្តូហ្វ័រ គ្រូហ្វ័រ (Christopher Kruegler) *ទំនាស់អហិង្សាតាមយុទ្ធសាស្រ្ត* វែសផត (Westport) ខនណិកទីគិត (Connecticut) : ប្រាហ្គ័រ (Praeger) ឆ្នាំ ១៩៩៤ សូមអានផងដែរ ការតស៊ូអហិង្សា : ការអនុវត្តន៍សតវត្សទី២០ និងផលប្រយោជន៍ ក្នុងសតវត្សទី២១ ដោយជីន សាប នឹងចេញផ្សាយពេលក្រោយ ។

ពេលដែលគេបានធ្វើការវិភាគដ៏ហ្មត់ចត់ឡើងវិញ ហើយរៀបចំ និងអនុម័តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រចំបងថ្មីដែលត្រឹមត្រូវ ។

ការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់យុទ្ធនាការ

ទោះបីជាយុទ្ធសាស្ត្រចំបងដែលគេបានរៀបចំហើយនោះ មានលក្ខណៈល្អប្រសើរអាចរំលំរបបផ្តាច់ការ និងលើកតំកើងប្រជាធិបតេយ្យបានក៏ដោយ ក៏យុទ្ធសាស្ត្រចំបងតែមួយមិនអាចអនុវត្តដោយខ្លួនឯងទេ ។ គេត្រូវរៀបចំអោយមានយុទ្ធសាស្ត្រជាក់ស្តែង ដើម្បីរៀបចំជាយុទ្ធនាការសំខាន់ៗ ក្នុងការធ្វើអោយអំណាចពួកផ្តាច់ការចុះខ្សោយ ។ យុទ្ធសាស្ត្រទាំងនេះ នឹងមានរួមបញ្ចូល និងបំភ្លឺអោយមានយុទ្ធវិធីមួយចំនួន ដែលគេរៀបចំឡើង ដើម្បីវាយប្រហារអោយបានខ្លាំងទៅលើរបបផ្តាច់ការ ។ គេត្រូវតែជ្រើសរើសយុទ្ធវិធី និងមធ្យោបាយជាក់ស្តែងទាំងឡាយ អោយបានហ្មត់ចត់ ដើម្បីអោយយុទ្ធវិធីទាំងនោះ សំរេចបាននូវគោលបំណងនៃយុទ្ធសាស្ត្រណាមួយ ។ នៅក្នុងជំពូកនេះ យើងនឹងពិគ្រោះតែអំពីកំរិតយុទ្ធសាស្ត្រ ។

អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រដែលធ្វើផែនការសំរាប់យុទ្ធនាការសំខាន់ៗ ក៏ដូចជាអ្នករៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រចំបងដែរ ត្រូវមានការយល់ឃើញអោយច្បាស់លាស់អំពីលក្ខណៈនិងបែបបទនៃប្រតិបត្តិការ ដែលគេជ្រើសរើសសំរាប់ការតស៊ូ ។ ដូចមេទ័ពដែលត្រូវយល់អំពីរចនាសម្ព័ន្ធនៃកងកំលាំង យុទ្ធវិធី លក្ខណៈពង្រាយទ័ព គ្រឿងសព្វាវុធ និងលក្ខណៈភូមិសាស្ត្រជាដើម ដើម្បីរៀបចំជាយុទ្ធសាស្ត្រយោធា អ្នករៀបចំផែនការសំរាប់នយោបាយរើបម្រះ ក៏ត្រូវយល់អោយច្បាស់អំពីប្រភេទ និងគោលការណ៍យុទ្ធសាស្ត្រនៃការតស៊ូអហិង្សាដែរ ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ការចេះដឹងអំពីការតស៊ូអហិង្សា ការយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើសេចក្តីស្នើទាំងឡាយនៅក្នុងសៀវភៅនេះ ហើយនិងចំលើយទៅលើសំនួរទាំងឡាយដែលចោទសួរនៅទីនេះ ពុំមែនជាការបង្កើតបានយុទ្ធសាស្ត្រដោយឯកឯងទេ ។ ការរៀបចំជាយុទ្ធសាស្ត្រដើម្បីការតស៊ូ នៅតែតំរូវអោយមានគំនិតច្នៃប្រឌិតដែលប្រកបដោយការដឹងយល់ច្បាស់លាស់

ទៀត ។

នៅក្នុងការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ ដើម្បីយុទ្ធនាការតស៊ូដ៏ច្បាស់លាស់ណាមួយ ហើយនិងដើម្បីបង្កើនអោយមានការតស៊ូរំដោះក្នុងពេលវែងឆ្ងាយ អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រដើម្បីនយោបាយរើបម្រះ ត្រូវតែគិតគូរអំពីបញ្ហាជាច្រើន ដែលមានខ្លះដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- ការសំរេចចិត្តអំពីគោលដៅច្បាស់លាស់សំរាប់យុទ្ធនាការ និងផលប្រយោជន៍សំរាប់ការអនុវត្តន៍យុទ្ធសាស្ត្រចំបង ។
- ការគិតគូរលំអិតអំពីមធ្យោបាយ ឬក៏អាវុធផ្នែកនយោបាយ ដែលគេអាចប្រើប្រាស់ដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ដើម្បីអនុវត្តយុទ្ធសាស្ត្រដែលគេជ្រើសរើស ។ នៅក្នុងផែនការទូទៅសំរាប់យុទ្ធនាការណាមួយ គេត្រូវពិនិត្យហើយកំណត់ថា តើយុទ្ធវិធីនិងមធ្យោបាយណាមួយដែលគេគួរប្រើ ដើម្បីដាក់សំពាធនិងបន្ថយប្រភពអំណាចរបបផ្តាច់ការ ។ គេត្រូវចងចាំថា ការសំរេចបាននូវគោលបំណងធំៗ គឺជាលទ្ធផលនៃការសម្រាំង និងអនុវត្តជំហានតូចៗជាក់ស្តែង ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។
- ការសំរេចចិត្តថា តើបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចគួរតែភ្ជាប់ទៅនឹងការតស៊ូនយោបាយជាទូទៅដែរឬទេ ឬក៏ភ្ជាប់តាមបែបបទណា? ប្រសិនបើបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចជាកត្តាសំខាន់នៅក្នុងការតស៊ូ គេត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការអះអាងថាគេអាចដោះស្រាយបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចទាំងនោះបាន ក្រោយពីរបបផ្តាច់ការរលំ។ ប្រសិនបើមិនដូច្នោះទេ ការខកចិត្តនិងការមិនសប្បាយចិត្ត នឹងកើតមានឡើងប្រសិនបើគេពុំមានការដោះស្រាយភ្លាមៗ នៅពេលដែលគេឆ្លងទៅរកសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ ។ ការខកចិត្តទាំងនេះអាចសំរួលអោយមានការលេចឡើងនូវកំលាំងផ្តាច់ការថ្មីមួយ ដែលសន្យាថានឹងកំចាត់បញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចនេះអោយបាន ។
- ការសំរេចគិតទុកជាមុនអំពីប្រភេទនៃរចនាសម្ព័ន្ធដឹកនាំ និងប្រព័ន្ធទំនាក់ទំនង ដែលមានប្រសិទ្ធភាពជាទីបំផុតសំរាប់ផ្តើមការតស៊ូ ។ តើគេអាចប្រើ

ប្រាស់មធ្យោបាយណា ដើម្បីធ្វើការសំរេចចិត្តនានា និងការទាក់ទងគ្នា ហើយផ្តល់ជាការណែនាំដល់អ្នកតស៊ូទាំងឡាយ និងប្រជាពលរដ្ឋជាទូទៅ នៅពេលដែលគេកំពុងតស៊ូ ?

- ការផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មានអំពីការតស៊ូ ទៅអោយប្រជាពលរដ្ឋ ទៅកងកំលាំងរបបផ្តាច់ការ ហើយនិងប្រព័ន្ធព័ត៌មានអន្តរជាតិ ។ របាយការណ៍ និងការអះអាងអ្វីមួយគួរតែមានលក្ខណៈពិតជាក់ស្តែងជានិច្ច ។ ការនិយាយបំផ្លើស និងការអះអាងដោយគ្មានមូលដ្ឋាន នឹងធ្វើអោយជំនឿទៅលើក្រុមតស៊ូចុះខ្សោយ ។
- ផែនការនានាសំរាប់សកម្មភាពពង្រឹងការទុកចិត្តខ្លួនឯង ការអប់រំ សេដ្ឋកិច្ច និងនយោបាយ ដើម្បីបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់ក្រុមតស៊ូ នៅពេលតទល់គ្នាមកដល់ ។ គំរោងការទាំងនេះអាចអនុវត្ត ដោយអ្នកដែលពុំមានការពាក់ព័ន្ធដោយផ្ទាល់ជាមួយនឹងសកម្មភាពទាំងឡាយនៃក្រុមតស៊ូ ។
- ការសំរេចអំពីប្រភេទជំនួយបរទេស ដែលគេត្រូវការក្នុងការគាំទ្រយុទ្ធនាការណាមួយ ឬក៏ការតស៊ូរំដោះជាទូទៅ ។ តើគេអាចប្រមូលជំនួយពីក្រៅអោយមានប្រសិទ្ធភាពខ្លាំង តាមបែបណា ហើយប្រើប្រាស់តាមបែបណា ដើម្បីកុំអោយការតស៊ូផ្ទៃក្នុងពឹងផ្អែកទៅលើកត្តាពីក្រៅដែលមិនច្បាស់លាស់ ? គេត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន ថាតើក្រុមខាងក្រៅណាមួយដែលអាចជាជំនួយត្រឹមត្រូវច្បាស់លាស់ ដូចជា អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល (ចលនាសង្គម ក្រុមសាសនា ឬនយោបាយ ក្រុមសហជីពជាដើម) រដ្ឋាភិបាលបរទេសនានា ឬក៏អង្គការសហប្រជាជាតិ និងអង្គភាពផ្សេងៗរបស់គេ ។

លើសពីនេះទៅទៀត អ្នករៀបចំការតស៊ូ ត្រូវអោយមានវិធានការរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ និងបំពេញសេចក្តីត្រូវការខាងទំនាក់ទំនងសង្គមរបស់កងកំលាំងខ្លួន នៅពេលធ្វើការតស៊ូ តទល់នឹងការត្រួតត្រារបស់ពួកផ្តាច់ការ ។ ការនេះមិនគ្រាន់តែបង្កើតអោយមានរចនាសម្ព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យឯករាជជាជំរើសផ្សេងៗទៀត និងបំពេញសេចក្តីត្រូវការមែនទែនទេ គឺនឹងជួយបន្ថយតម្លៃនៃការអះអាងណាមួយ ដែលថា គេត្រូវ

ធ្វើការបង្ក្រាបយ៉ាងឃោរឃៅ ដើម្បីកុំអោយមានភាពច្របូកច្របល់ និងស្ថានការណ៍គ្មានច្បាប់ទំលាប់ (ដែលពួកផ្តាច់ការនិយមប្រើ) ។

ការផ្សព្វផ្សាយគំនិតមិនធ្វើសហការ

ដើម្បីអោយបាននយោបាយរើបម្រះដ៏ជោគជ័យមួយប្រឆាំងនឹងអំពើផ្តាច់ការ ការយល់ច្បាស់របស់ប្រជាពលរដ្ឋអំពីគំនិតមិនធ្វើសហការ គឺជាការសំខាន់ ។ ដូចដែលបានបង្ហាញក្នុងរឿង"ម្ចាស់ស្វា"(សូមអានជំពូកទី ៣) គេអាចយល់អំពីគោលគំនិតនេះយ៉ាងងាយស្រួល ៖ ប្រសិនបើគេមានចំនួនអ្នកក្រោមបង្គាប់គ្រប់គ្រាន់ដែលបដិសេធ មិនព្រមធ្វើសហការអោយបានយូរ ប្រឆាំងនឹងការជិះជាន់ ប្រព័ន្ធផ្តាច់ការនឹងត្រូវចុះខ្សោយ ហើយទីបំផុតត្រូវតែដួលរលំ ។

អ្នកដែលរស់នៅក្រោមរបបផ្តាច់ការប្រហែលជាបានដឹងឮអំពីគំនិតនេះ ពីប្រភពផ្សេងៗ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ កំលាំងប្រជាធិបតេយ្យគួរតែរៀបចំផ្សព្វផ្សាយ ធ្វើយ៉ាងណាអោយប្រជាពលរដ្ឋទទួលយកគោលគំនិតមិនធ្វើសហការនេះ ។ គេគួរតែផ្សព្វផ្សាយរឿង"ម្ចាស់ស្វា" ឬក៏រឿងណាឯទៀតដែលមានលំនាំខ្លឹមសារដូចគ្នានេះ ក្នុងចំណោមសង្គមមនុស្ស ។ គេអាចងាយយល់រឿងនិទានបែបនេះ ។ នៅពេលដែលគេទទួលបាននូវគំនិតមិនសហការជាទូទៅនេះហើយ ប្រជាពលរដ្ឋនឹងអាចយល់អំពីខ្លឹមសារនៃការអំពាវនាវ សុំអោយគេអនុវត្តការមិនធ្វើសហការជាមួយនឹងពួកផ្តាច់ការ ។ អ្នកទាំងនោះអាចមានគំនិតផ្តួចផ្តើមជាប្រភេទផ្សេងៗនៃការមិនធ្វើសហការ នៅក្នុងស្ថានការណ៍ថ្មីៗ ។

ថ្វីបើការផ្សព្វផ្សាយគំនិត ព័ត៌មាន និងបញ្ហាការផ្សេងៗសំរាប់ការតស៊ូ មានការលំបាក នៅក្នុងរបបផ្តាច់ការ ជារឿយៗ អ្នកប្រជាធិបតេយ្យអាចធ្វើកិច្ចការទាំងនេះបាន ។ សូម្បីតែនៅក្រោមរបបណាស៊ី(Nazi) និងកុម្មុយនីស្ត ពួកតស៊ូនៅតែមានលទ្ធភាពទាក់ទង មិនត្រឹមតែគ្នាឯងឯទៀតៗទេ គឺទាក់ទងទាំងក្រុមសាធារណជនទូលំទូលាយ តាមរយៈការបោះពុម្ពផ្សាយកាសែត ខិតប័ណ្ណ សៀវភៅ ដោយលួចលាក់

ហើយប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយនេះ គេអាចចេញផ្សាយជាខ្សែអាត់សំលេង និងរូបភាពថែមទៀតផង ។

ដោយសារគេបានធ្វើផែនការយុទ្ធសាស្រ្តទុកជាមុននោះ គេអាចរៀបចំ ហើយផ្សព្វផ្សាយការណែនាំទូទៅដ៏មានប្រសិទ្ធភាព សំរាប់ការតស៊ូ ។ ការណែនាំទាំងនេះអាចនិយាយអំពីបញ្ហា និងស្ថានភាពនានា ដែលប្រជាពលរដ្ឋគួរធ្វើការប្រឆាំងនិងឈប់ធ្វើសហការ ហើយនិងរបៀបធ្វើសកម្មភាពទាំងនោះ ។ ដូច្នេះ ទោះបីជាការទាក់ទងពីក្រុមអ្នកដឹកនាំប្រជាធិបតេយ្យបានត្រូវគេកាត់ផ្តាច់ ហើយគេពុំអាចបានទទួលការណែនាំច្បាស់លាស់ណាមួយជាបន្តទៀតក៏ដោយ ប្រជាពលរដ្ឋនឹងបានដឹងរបៀបចាត់ការអំពីបញ្ហាសំខាន់ៗរួចស្រេចទៅហើយ ។ ការណែនាំទាំងនេះនឹងមានបញ្ចូលផងដែរ នូវរបៀបពិនិត្យមើល“ការណែនាំក្រុមតស៊ូ”ក្លែងក្លាយណាមួយ ដែលអាចចេញពីមជ្ឈដ្ឋានប៉ូលិស ដែលគេរៀបចំឡើង ដើម្បីបង្កើតជាការញុះញង់អោយក្រុមតស៊ូតបតខុស ។

ការបង្ក្រាបនិងវិធានការទប់ទល់

អ្នករៀបចំយុទ្ធសាស្រ្តត្រូវវិភាគមើលការឆ្លើយតប និងការជិះជាន់ដែលអាចកើតមានឡើង ជាពិសេស កំរិតហិង្សានៃរបបផ្តាច់ការទៅលើសកម្មភាពនានារបស់ក្រុមតស៊ូប្រជាធិបតេយ្យ ។ ជាចាំបាច់ គេត្រូវសំរេចអំពីរបៀបទប់ទល់ តបត ឬក៏ជៀសវាងការបង្ក្រាបដែលកាន់តែខ្លាំង ដោយមិនចុះញ៉ម ។ យោងទៅតាមយុទ្ធវិធីសំរាប់កាលៈទេសៈនីមួយៗ គេត្រូវចេញសេចក្តីព្រមានដ៏សមរម្យទៅប្រជាពលរដ្ឋ និងអ្នករួមតស៊ូ អំពីអំពើបង្ក្រាបបន្ថែមពីសំណាក់ពួកផ្តាច់ការ ដើម្បីអោយអ្នកទាំងនោះដឹងអំពីគ្រោះថ្នាក់នៃការចូលរួមក្នុងការតស៊ូ ។ ប្រសិនបើការបង្ក្រាបមានកំរិតខ្លាំងក្លា គេគួររៀបចំអោយមានជំនួយពេទ្យនៅប្រចាំការសំរាប់អ្នកតស៊ូដែលរងរបួស ។

ដោយបានគិតទុកជាមុនអំពីការបង្ក្រាប អ្នកយុទ្ធសាស្រ្តត្រូវគិតគូរអំពីការប្រើយុទ្ធវិធី និងមធ្យោបាយនានា ដែលអាចជួយអោយបានសំរេចវត្ថុបំណងនៃយុទ្ធនាការ

ឬក៏ការរំដោះ ដែលនឹងជៀសវាងឬក៏មានការបង្ក្រាបដ៏តិចជាទីបំផុត ។ ឧទាហរណ៍ ការជង្គ្រេក្បួនបាតុកម្មតាមផ្លូវផ្ទាល់ប្រឆាំងនឹងរបបផ្តាច់ការតឹងរ៉ឹង ប្រហែលជាធ្វើអោយ មានការរំជើបរំជួលចិត្ត ប៉ុន្តែអំពើនេះ ក៏អាចនាំមកនូវការបាត់បង់ជីវិតបាតុកររាប់ ពាន់នាក់ដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ការខូចខាតយ៉ាងខ្លាំងរបស់ពួកបាតុករ ក្នុងករណីនេះ ប្រហែលជាពុំបានបន្ថែមការគាបសង្កត់បន្ថែម ទៅលើរបបផ្តាច់ការ ជាជាងការនៅផ្ទះ ការធ្វើកូដកម្ម និងអំពើមិនធ្វើសហការពីសំណាក់មន្ត្រីរដ្ឋការ ពាសពេញស្រុកនោះទេ ។

ប្រសិនបើគេត្រូវការអោយមានសកម្មភាពបង្កហេតុ ដែលអាចនាំអោយមាន ការខូចខាតខ្លាំង នៅក្នុងគោលបំណងយុទ្ធសាស្ត្រណាមួយនោះ គេត្រូវតែគិតគូរ អោយបានហ្មត់ចត់អំពីផលវិបាក និងផលចំណេញពីសកម្មភាពនេះ ។ តើប្រជាពលរដ្ឋ និងក្រុមអ្នកតស៊ូនឹងប្រកាន់វិន័យ និងឥរិយាបថ អហិង្សានៅក្នុងការតស៊ូបែបនេះ បានដែរឬទេ ? តើគេអាចទប់ទល់នឹងការបង្កហេតុអោយមានអំពើហិង្សាបានដែរឬទេ ? អ្នករៀបចំត្រូវធ្វើផែនការអំពីមធ្យោបាយដែលគេអាចអនុវត្ត ដើម្បីរក្សាវិន័យអហិង្សា និងរក្សាការតស៊ូ នៅចំពោះមុខអំពើឃោរឃៅ ។ តើគេអាចចាត់វិធានការនានា ដូចជា ការប្រកាសសន្យា សេចក្តីថ្លែងការណ៍នយោបាយ ខិត្តប័ណ្ណអំពីវិន័យ របៀប ដឹកនាំបាតុកម្ម ការធ្វើពហិការពីសំណាក់មនុស្សនិងក្រុមដែលគាំទ្រហិង្សា បានដែរ ឬទេ ? មេដឹកនាំទាំងឡាយគួរតែចងចាំជានិច្ចអំពីវត្តមាននៃ“ពួកភ្នាក់ងារបង្កហេតុ” ដែលមានបេសកកម្មញុះញង់អោយពួកបាតុករប្រើអំពើហិង្សា ។

ការប្រកាន់ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រអោយខ្ជាប់

នៅពេលដែលគេមានផែនការយុទ្ធសាស្ត្រដ៏ល្អរួចហើយនោះ ពួកកំលាំង ប្រជាធិបតេយ្យពុំគួរបែកអារម្មណ៍ ដោយសារតែការផ្លាស់ប្តូរបន្តិចបន្តួចរបស់ពួក ផ្តាច់ការដែលអាចធ្វើអោយគេចង់ងាករេពីយុទ្ធសាស្ត្រចំបង និងយុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់ យុទ្ធនាការពិសេសណាមួយទេ ។ ការងាករេនេះនឹងធ្វើអោយគេផ្តោតអារម្មណ៍ ទៅ

លើសកម្មភាពធំៗនៃបញ្ហាមិនសំខាន់ទៅវិញ ។ គេមិនគួរបណ្ដោយអោយទឹកចិត្តក្នុង ពេលភ្លាមៗនោះ (ដូចជាការរំជើបរំជួលចិត្តដោយសារអំពើឃោរឃៅថ្មីៗរបស់ពួក ផ្ដាច់ការ) បង្វែរអារម្មណ៍របស់ក្រុមអោយឃ្លាតចេញពីយុទ្ធសាស្ត្រចំបង និងយុទ្ធសាស្ត្រ យុទ្ធនាការទេ ។ អំពើឃោរឃៅដែលពួកផ្ដាច់ការប្រព្រឹត្តឡើង ប្រហែលជាដើម្បី បង្កហេតុ អោយកំលាំងប្រជាធិបតេយ្យលះបង់ចោលផែនការដែលគេបានរៀបចំ ដ៏ល្អទុករួចមកហើយ ហើយបែរទៅប្រើអំពើហិង្សា ដើម្បីអោយពួកផ្ដាច់ការបាន ជ័យជំនះកាន់តែងាយស្រួល ។ ប្រសិនបើគេយល់ថាការវែកញែកជាមូលដ្ឋានមាន លក្ខណៈសមរម្យហើយ មុខងាររបស់ក្រុមគាំទ្រប្រជាធិបតេយ្យ គឺចាប់អនុវត្តពី ដំណាក់ការមួយទៅដំណាក់ការមួយ ។ ជាការពិត ការប្រែប្រួលខាងយុទ្ធវិធី និង គោលបំណងតូចៗ នឹងអាចកើតឡើង ហើយអ្នកដឹកនាំពូកែតែងតែត្រៀមខ្លួនជានិច្ច ដើម្បីទាញយកផលប្រយោជន៍ទៅតាមកាលៈទេសៈ ។ គេមិនគួរយល់ច្រឡំអំពីការកែ ខៃទាំងនេះ ជាមួយនឹងគោលបំណងទាំងឡាយនៃយុទ្ធសាស្ត្រចំបង និងគោលបំណង នៃវគ្គយុទ្ធនាការណាមួយ ។ ការអនុវត្តន៍ដោយប្រុងប្រយ័ត្ននូវយុទ្ធសាស្ត្រចំបង និង យុទ្ធសាស្ត្រនានាសំរាប់យុទ្ធនាការណាមួយដែលគេបានសម្រាំង នឹងជួយយ៉ាងខ្លាំង អោយបានជោគជ័យ ។